

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 179 (XXIII) — Nr. 42

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 18 ianuarie 2011

SUMAR

	Pagina		Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.295 din 14 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale	2-3	Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	7-10
Decizia nr. 1.373 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91 ¹ —91 ⁶ din Codul de procedură penală	3-6	Decizia nr. 1.423 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	10-11
Decizia nr. 1.389 din 26 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și art. 91 ¹ —91 ⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea		Decizia nr. 1.425 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat	11-12
		Decizia nr. 1.437 din 4 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18 ¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție	13-14
		Decizia nr. 1.468 din 11 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.295**

din 14 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale

Acsinte Gaspar	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Teodor Pal în Dosarul nr. 6.724/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată. În acest sens, arată că prevederile de lege criticate nu retroactivează, aplicându-se doar de la data intrării în vigoare pentru viitor. De asemenea, consideră că nu este încălcat principiul egalității în drepturi a cetățenilor.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 7 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.724/62/2009, **Tribunalul Brașov — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) raportat la art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale.**

Excepția a fost ridicată de Teodor Pal cu prilejul soluționării unei acțiuni civile având ca obiect recalcularea pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că prevederile de lege criticate trebuie interpretate în sensul că stagiul complet de cotizare, utilizat la determinarea punctajului mediu anual pentru persoanele ale căror drepturi la pensie s-au deschis în intervalul 1 iulie 1977—31 martie 2001 și și-au desfășurat activitatea în condiții deosebite ori speciale, este cel reglementat de art. 14 din Legea nr. 3/1977. Această lege nu a prevăzut nicio deosebire în cadrul grupei I de muncă. Or, a interpreta altfel înseamnă o încălcare a dispozițiilor art. 16 și art. 38 alin. (4) din Constituție.

Tribunalul Brașov — Secția civilă consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. În acest sens, arată că interpretarea dată de autorul excepției textelor de lege criticate provine din interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 40/2008 în soluționarea recursului în interesul legii cu privire la dispozițiile art. 77 alin. (2) raportat la art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000. Aceasta nu atrage însă neconstituționalitatea dispozițiilor legale criticate, ci pune

problema modului de interpretare și aplicare a deciziei amintite, fapt care este atributul instanței de judecată de drept comun. De asemenea, arată că stabilirea diferențiată a condițiilor de pensionare reprezintă opțiunea exclusivă a legiuitorului, iar principiul egalității în drepturi consacrat de art. 16 din Constituție nu presupune uniformitate, astfel că situații diferite justifică soluții legislative diferite, fără a fi considerate ca fiind discriminatorii. În sfârșit, consideră că dispozițiile constituționale referitoare la dreptul la muncă nu sunt incidente în cauză.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că textele de lege criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 140 din 1 aprilie 2000, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 77 alin. (2): „*În situația asiguraților prevăzuți la art. 43 și 47, la stabilirea punctajului mediu anual conform alin. (1) se iau în considerare stagiile de cotizare prevăzute la aceste articole.*”;

— Art. 43: „*(1) Asigurații care și-au desfășurat activitatea în locurile de muncă prevăzute la art. 20 lit. a) și care au realizat un stagiu de cotizare de cel puțin 20 de ani în aceste condiții beneficiază de pensie pentru limită de vârstă începând cu vârsta de 45 de ani.*

(2) Asigurații care și-au desfășurat activitatea în locurile de muncă prevăzute la art. 20 lit. c) și d) și care au realizat un stagiu de cotizare de cel puțin 25 de ani beneficiază de pensie pentru limită de vârstă, cu reducerea vârstelor standard de pensionare cu 15 ani.”

Autorul excepției susține că aceste prevederi de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 16 referitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor și art. 38 alin. (4) referitor la remunerarea egală a bărbaților și femeilor. În realitate, Curtea observă că autorul excepției a avut în vedere prevederile art. 41 alin. (4) din Constituție, iar nu pe cele ale art. 38.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 77 alin. (1) din Legea nr. 19/2000

reglementează modul de calcul al punctajului mediu anual, făcându-se trimitere la prevederile de lege care stabilesc stagiul complet de cotizare general aplicabil. Având în vedere faptul că desfășurarea muncii în condiții speciale impune un regim juridic diferit, care presupune, între altele, și reducerea stagiului de cotizare obligatoriu, așa cum prevede art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000, art. 77 alin. (2) din aceeași lege stabilește că punctajul mediu anual se va stabili în funcție de stagiul de cotizare prevăzut pentru această situație deosebită. Aceasta este o soluție firească, în acord cu principiul egalității în drepturi a cetățenilor, principiu care nu presupune omogenitate, astfel că situații diferite justifică și chiar impun un tratament juridic diferențiat.

În ceea ce privește aspectul pus în discuție de autorul excepției cu privire la incidența dispozițiilor Legii nr. 3/1977

privind pensiile de asigurări sociale de stat și asistență socială, Curtea observă că acesta își are izvorul în problemele de aplicare a dispozițiilor de lege criticate intervenite cu prilejul recalculării pensiilor stabilite anterior intrării în vigoare a Legii nr. 19/2000. Aspectele ținând de aplicarea legii nu reprezintă însă probleme de constituționalitate de competența instanței de contencios constituțional, ci revin competenței instanțelor de judecată.

În sfârșit, cât privește critica raportată la art. 41 alin. (4) din Constituție, Curtea reține că dispozițiile art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 nu pun în discuție problema salarizării, cu atât mai puțin aceea a instituirii unei diferențe de tratament între bărbați și femei. Pentru aceste rațiuni, se apreciază că textul constituțional menționat nu este incident în cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 77 alin. (2) și art. 43 alin. (1) și (2) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, excepție ridicată de Teodor Pal în Dosarul nr. 6.724/62/2009 al Tribunalului Brașov — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 octombrie 2010.

PREȘEDINTE,
ACSINTE GASPAR

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.373

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Virgil Pop în Dosarul nr. 2.770/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Decizia nr. 244 din 2 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.770/1/2009, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Virgil Pop.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, art. 131 alin. (3) referitoare la rolul Ministerului Public și art. 132 alin. (1) referitoare la principiile ce guvernează activitatea procurorilor, iar prevederile Legii nr. 54/2006 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 76 alin. (1) referitoare la adoptarea legilor organice și art. 115 alin. (5) referitoare la intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență, deoarece instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

De asemenea, cu prilejul votării Legii nr. 54/2006 nu s-a respectat procedura constituțională. Astfel, potrivit art. 76 alin. (1) din Legea fundamentală, legile organice se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere. În ziua votării legii în Camera Deputaților au fost prezenți 242 de deputați. După mai multe întreruperi ale ședinței și în condițiile în care în sală mai rămăseseră 135 de deputați, s-a trecut la vot. Astfel, legea a fost votată prin ridicarea mâinii și, fără să numere voturile, președintele a constatat că există o singură abținere, declarând că legea a fost adoptată cu „marea majoritate a celor prezenți”. Prin urmare, în prima Cameră, legea de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 a fost adoptată în condițiile în care nu exista cvorum de ședință (în prezența unui număr de 135 de deputați) și fără să aibă înrunită majoritatea cerută de art. 76 alin. (1). Faptul că, în speță, camera decizională era Senatul nu schimbă această concluzie. Temeiul constituțional mai sus invocat dispune fără echivoc că legile organice se adoptă cu votul majorității membrilor fiecărei Camere, astfel încât regularitatea procedurii de votare din Senat nu poate acoperi neconstituționalitatea procedurii de vot din Camera Deputaților.

În ceea ce privește dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că acestea contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată* și ale art. 28 referitoare la *Secretul*

corespondenței, precum și ale celor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și ale Legii nr. 54/2006 este neîntemeiată.

Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță ce a admis cererea de sesizare a Curții Constituționale doar cu privire la dispozițiile din Codul de procedură penală, respingând ca inadmisibilă cererea de sesizare pentru excepția ce viza și Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 și Legea nr. 54/2006, apreciază că prevederile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală sunt neconstituționale în măsura în care se interpretează în sensul că permit interceptarea sau înregistrarea convorbirilor în etapa actelor premergătoare.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor, Alte înregistrări, Înregistrările de imagini și Verificarea mijloacelor de probă*.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 316 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și Deciziei nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, statuând că este neîntemeiată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că la art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, și care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent în alineatele (4) și (6) din art. 115, iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Totodată, prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, „fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție”.

Or, ținând seama de „Decizia nr. 235/2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor

comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea faptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia”, Guvernul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contestată în prezenta cauză. Prin urmare, având în vedere rațiunea edictării actului normativ așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin.” Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

În sfârșit, în ce privește critica potrivit căreia Legea nr. 54/2006 a fost adoptată prin înfrângerea dispozițiilor art. 76 alin. (1) prin aceea că în momentul votării nu a fost întrunită majoritatea cerută de textul constituțional, Curtea constată că, potrivit art. 146 din Legea fundamentală, aceasta, în calitate de garant al supremației Constituției, își exercită competența în limitele stabilite. Așa fiind, posibilele neajunsuri referitoare la

desfășurarea ședințelor celor două Camere ale Parlamentului nu pot fi supuse cenzurii instanței de contencios constituțional. De altfel, și prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Curtea Constituțională a statuat că nu este de competența sa „analizarea eventualelor încălcări ale Regulamentului ședințelor comune. Curtea Constituțională nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei regulamentare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. Analiza Curții este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare.”

Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor ori comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut,

ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în Cauza *Dumitru Popescu versus România*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Distinct de acestea, Curtea mai arată că aspectele legate de modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală excedează competenței sale, instanțele de judecată de drept comun fiind singurele în drept să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, precum și a dispozițiilor art. 91¹—91⁶ din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Virgil Pop în Dosarul nr. 2.770/1/2009 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 9 judecători.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.389

din 26 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Iuliana Nedelcu

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Edit Lazăr și Călin Clopina în Dosarul nr. 744/33/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, sens în care face trimitere la jurisprudența în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 23 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 744/33/2007, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 327 alin. 3 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție**, excepție ridicată de Edit Lazăr și Călin Clopina.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la delegarea legislativă, art. 131 alin. (3) referitoare la rolul Ministerului Public și art. 132

alin. (1) referitoare la principiile ce guvernează activitatea procurorilor, iar prevederile Legii nr. 54/2006 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 76 alin. (1) referitoare la adoptarea legilor organice și art. 115 alin. (5) referitoare la intrarea în vigoare a ordonanțelor de urgență, deoarece instituie un organism paralel instituției constituționale a Ministerului Public.

De asemenea, cu prilejul votării Legii nr. 54/2006 nu s-a respectat procedura constituțională, legea nefiind adoptată cu votul majorității membrilor fiecărei Camere.

Cât privește dispozițiile art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, autorii excepției susțin că acestea contravin dispozițiilor constituționale ale art. 26 referitoare la *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 referitoare la *Secretul corespondenței*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 53 referitoare la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la respectarea vieții private și de familie*, în măsura în care sunt interpretate ca fiind incidente și înainte de începerea urmăririi penale împotriva unei persoane.

În sfârșit, în ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, autorii excepției arată că acestea contravin dispozițiilor constituționale ale art. 21 referitoare la *Accesul liber la justiție*, art. 23 referitoare la *Libertatea individuală*, art. 20 referitoare la *Tratatele internaționale privind drepturile omului și art. 53 referitoare la Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la *Dreptul la un proces echitabil*, deoarece, în lipsa posibilității de a se adresa martorului și de a pune în discuție credibilitatea acestuia, inculpatul nu poate să își exercite dreptul la apărare, fiind constrâns să se apere față de o persoană care refuză nejustificat să își apere susținerile și să contribuie la aflarea adevărului.

Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, precum și Legea nr. 54/2006 de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

De asemenea, obiect al excepției îl constituie și dispozițiile art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală — *Condițiile și cazurile de interceptare și înregistrare a convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare, Organele care efectuează interceptarea și înregistrarea, Certificarea înregistrărilor, Alte înregistrări și Înregistrările de imagini.*

În sfârșit, obiect al excepției îl constituie și prevederile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală referitoare la *Ascultarea martorului, expertului sau interpretului.*

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 620 din 6 mai 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 348 din 26 mai 2010, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, statuând că precizările date de martor în faza de urmărire penală nu sunt valorificate *tale quale*. „Probele în procesul penal nu au, potrivit art. 63 din Codul de procedură penală, o valoare dinainte stabilită și aprecierea lor se face de organul de urmărire penală în urma examinării tuturor probelor administrate și în scopul aflării adevărului. De aceste obligații este ținută și instanța de judecată în faza de cercetare judecătorească, care, după citirea depoziției martorului în condițiile art. 327 alin. 3 din Codul de procedură penală, va proceda în consecință.

De remarcat că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, s-a cristalizat ideea potrivit căreia utilizarea probelor obținute în faza instrucției penale nu contravine art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale atât timp cât dreptul la apărare a fost respectat. De aceea, citirea declarațiilor unor martori care au refuzat să depună mărturie în fața tribunalului nu poate fi luată în considerare dacă acuzatul nu a avut posibilitatea, în niciun stadiu al procedurii anterioare, să interogheze persoanele ale căror declarații sunt citite în ședința de judecată. Prin urmare, nu se poate susține că prin dispozițiile legale criticate este încălcat dreptul la un proces echitabil, atâta vreme cât acuzatul a manifestat un dezinteres total față de administrarea probelor atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată. Aceasta deoarece, cu ocazia prezentării materialului de urmărire penală, inculpatul, deși a avut posibilitatea solicitării unei eventuale confruntări, nu s-a prevalat de acest drept. A porni de la premisa administrării părtinitoare a probelor, complinită de nepăsarea acuzatului, nu atrage neconstituționalitatea unui text, deoarece, așa cum s-a arătat, procesul penal are, între altele, ca scop numai pedepsirea persoanei vinovate de comiterea unei infracțiuni, fiind guvernat de principiul aflării adevărului.

Mai mult decât atât, este de remarcat că, în viziunea instanței europene, art. 6 paragraful 3 lit. d) din Convenția pentru

apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale presupune asigurarea completă a egalității armelor în materie, ceea ce înseamnă că, sub această rezervă, textul lasă autorităților naționale competente facultatea de a aprecia relevanța unei oferte de probă făcute de acuzat în măsura compatibilității ei cu noțiunea de proces echitabil.”

De asemenea, prin Decizia nr. 316 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, și Decizia nr. 1.706 din 17 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 42 din 19 ianuarie 2010, Curtea Constituțională a respins ca nefundată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, statuând că este neîntemeiată critica privind încălcarea prevederilor constituționale ale art. 132, deoarece Direcția Națională Anticorupție a fost concepută ca structură cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. Astfel, potrivit art. 131 alin. (2) din Legea fundamentală, „Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii”, condiții care au stat și la fundamentarea organizării și funcționării Direcției Naționale Anticorupție. Faptul că în art. 1 alin. (3¹) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 s-a prevăzut că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului șef al acestei direcții nu justifică susținerea că textul de lege este neconstituțional. Dimpotrivă, având în vedere și prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea pe baza principiilor legalității, imparțialității și controlului ierarhic, se poate constata că dispozițiile legale criticate nu constituie altceva decât o reflectare a principiilor constituționale menționate și o subliniere a naturii juridice a Direcției Naționale Anticorupție, aceea de magistratură specială instituită pentru combaterea infracțiunilor de corupție.

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziilor mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Referitor la critica fundamentată pe încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) din Constituție, Curtea a constatat, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, și care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002. La acea dată era în vigoare Constituția din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute în prezent în alineatele (4) și (6) din art. 115, iar Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Totodată, prin Decizia nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, s-a statuat că modificările și completările aduse prin ordonanțele de urgență și legile de aprobare a acestora referitoare la actuala Direcție Națională Anticorupție au păstrat statutul special al acesteia față de celelalte parchete din structura Ministerului Public, „fiind organizat ca parchet specializat în combaterea infracțiunilor de corupție, structură autonomă cu personalitate juridică în cadrul Ministerului Public. Activitatea acestui parchet se desfășoară sub autoritatea ministrului justiției, iar conducerea

sa este exercitată de către un procuror general coordonat de procurorul general al Parchetului de pe lângă fosta Curte Supremă de Justiție”.

Or, ținând seama de „Decizia nr. 235/2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia”, Guvernul a emis Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contestată în prezenta cauză. Prin urmare, având în vedere rațiunea edictării actului normativ, așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea constată că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la afectarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (6), Curtea constată că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 1.189 din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 787 din 25 noiembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „din interpretarea textului constituțional se poate deduce că interdicția adoptării de ordonanțe de urgență este totală și necondiționată atunci când menționează că nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale și că nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică. În celelalte domenii prevăzute de text, ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate dacă «afectează», dacă au consecințe negative, dar, în schimb, pot fi adoptate dacă, prin reglementările pe care le conțin, au consecințe pozitive în domeniile în care intervin”. Prin urmare, a afecta presupune „a suprima”, „a aduce atingere”, „a prejudicia”, „a vătăma”, „a leza”, „a antrena consecințe negative”.

Astfel, referitor la interdicția Guvernului de a adopta o ordonanță de urgență în domeniul instituțiilor fundamentale ale statului, în speță, Ministerul Public, Curtea constată că, în prezenta cauză, fondul reglementării constituit de dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 nu afectează, în sensul arătat mai sus, instituția Ministerului Public, transformarea Parchetului Național Anticorupție în Direcția Națională Anticorupție fiind un imperativ desprins, pe de o parte, din rațiuni de conformitate cu Legea fundamentală și impuse la rândul lor de Decizia Curții Constituționale nr. 235/2005, definitivă și general obligatorie și, pe de altă parte, din necesitatea îmbunătățirii activității acestei structuri specializate.

Întrucât prin natura și finalitatea reglementării criticate nu s-au evidențiat aspecte negative menite a perturba organizarea și funcționarea Ministerului Public, Curtea urmează a respinge o astfel de critică.

În sfârșit, în ceea ce privește critica potrivit căreia Legea nr. 54/2006 a fost adoptată prin înfrângerea dispozițiilor art. 76 alin. (1) prin aceea că în momentul votării nu a fost întrunită majoritatea cerută de textul constituțional, Curtea constată că, potrivit art. 146 din Legea fundamentală, aceasta, în calitate de garant al supremației Constituției, își exercită competența în limitele stabilite. Așa fiind, posibilele neajunsuri referitoare la desfășurarea ședințelor celor două Camere ale

Parlamentului nu pot fi supuse cenzurii instanței de contencios constituțional. De altfel, și prin Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Curtea Constituțională a statuat că nu este de competența sa „analizarea eventualelor încălcări ale Regulamentului ședințelor comune. Curtea Constituțională nu își poate extinde controlul și asupra actelor de aplicare a regulamentelor, întrucât ar încălca însuși principiul autonomiei reglementare al celor două Camere, instituit prin art. 64 alin. (1) teza întâi din Legea fundamentală. Analiza Curții este una în drept, fără a viza aspecte de fapt ale procedurii parlamentare.”

Curtea constată că dispozițiile din Codul de procedură penală referitoare la interceptarea și înregistrarea convorbirilor sau comunicărilor efectuate prin telefon sau prin orice mijloc electronic de comunicare au mai fost supuse controlului său prin raportare la critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 1.556 din 17 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 18 decembrie 2009, Curtea Constituțională a respins ca nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 91¹, art. 91² alin. 2 și art. 91⁵ din Codul de procedură penală. Cu acel prilej a statuat că interceptările și înregistrările audio sau video prevăd suficiente garanții, prin reglementarea în detaliu a justificării emiterii autorizației, a condițiilor și a modalităților de efectuare a înregistrărilor, a instituirii unor limite cu privire la durata măsurii, a consemnării și certificării autenticității convorbirilor înregistrate, a redării integrale a acestora, a definirii persoanelor care sunt supuse interceptării, iar eventuala nerespectare a acestor reglementări nu constituie o problemă de constituționalitate, ci una de aplicare, ceea ce însă excedează competenței Curții Constituționale, întrucât, potrivit alin. (3) al art. 2 din Legea nr. 47/1992, „Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată [...]”.

De asemenea, Curtea a mai statuat că „nu poate fi primită nici susținerea potrivit căreia dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 28 și 53, deoarece înseși textele invocate oferă legiuitorului libertatea unei astfel de reglementări, secretul corespondenței nefiind un drept absolut, ci susceptibil de anumite restrângeri, justificate la rândul lor de necesitatea instrucției penale. Astfel, societățile democratice sunt amenințate de un fenomen infracțional din ce în ce mai complex, motiv pentru care statele trebuie să fie capabile de a combate în mod eficace asemenea amenințări și de a supraveghea elementele subversive ce acționează pe teritoriul lor. Așa fiind, asemenea dispoziții legislative devin necesare într-o societate democratică, în vederea asigurării securității naționale, apărării ordinii publice ori prevenirii săvârșirii de infracțiuni”.

Totodată, Curtea a arătat că anumite aspecte invocate într-o cauză ori alta referitoare la modul de aplicare a dispozițiilor legale criticate nu constituie o problemă de constituționalitate, sens în care a reținut că „nu se poate admite însă ideea înfrângerii prezumției de constituționalitate ca urmare a aplicării unor dispoziții legale în contradicție cu legea ori cu principiile fundamentale”.

În plus, însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a validat prevederile legale contestate prin Hotărârea din 26 aprilie 2007 în Cauza *Dumitru Popescu versus România*. Astfel, după ce a reținut existența unei încălcări a art. 8 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, motivat de împrejurarea că la data comiterii faptelor legislația în materie era alta, a afirmat că în noul cadru legislativ (prin modificările aduse de Legea nr. 281/2003 și Legea nr. 356/2006) există numeroase garanții în materie de interceptare și de transcriere a comunicațiilor, de arhivare a datelor pertinente și de distrugere a celor nepertinente. Așa fiind, dispozițiile legale criticate oferă protecție împotriva amestecului arbitrar în exercitarea dreptului

la viață privată al persoanei, legea folosind termeni cu un înțeles univoc.

Distinct de acestea, Curtea mai arată că aspectele legate de modul de interpretare și aplicare a prevederilor art. 91¹—91⁶ din

Codul de procedură penală excedează competenței sale, instanțele de judecată de drept comun fiind singurele în drept să hotărască asupra incidenței textelor contestate într-un anumit moment procesual.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 327 alin. 3 și art. 91¹—91⁵ din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și a dispozițiilor Legii nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Edit Lazăr și Călin Clopina în Dosarul nr. 744/33/2007 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.423

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Neculai O. Iancu în Dosarul nr. 22.442/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 22.442/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.**

Excepția a fost ridicată de Neculai O. Iancu într-o cauză având ca obiect drepturi de asigurări sociale.

În **motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate instituie un regim diferențiat, discriminatoriu între persoanele care au fost salarizate potrivit Legii nr. 138/1999 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului militar din instituțiile publice de apărare națională, ordine publică și siguranță națională, precum și acordarea unor drepturi salariale personalului civil din aceste instituții și persoanele care au fost salarizate în temeiul altor acte normative, anterioare acestei legi, întrucât acestea din urmă nu beneficiază de recalcularea pensiei în conformitate cu criteriile prevăzute de Legea nr. 164/2001.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale, având în vedere practica constantă în materie a Curții Constituționale, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 14 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 25: „*Pensia militară de stat stabilită și actualizată în condițiile prezentei legi nu poate fi mai mare decât baza de calcul avută în vedere la stabilirea/actualizarea pensiei.*”;

— Art. 80: „*La data încheierii procesului de recalculare a pensiilor, efectuată potrivit prevederilor art. 79, pensiile și*

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 25 și art. 80 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Neculai O. Iancu în Dosarul nr. 22.442/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.425

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

pensiile suplimentare acordate pe baza legislației anterioare, aflate în plată, devin pensii militare de stat în înțelesul prezentei legi.”

Autorul excepției nu indică textele din Constituție pretins a fi încălcate. Totuși, având în vedere că se critică un tratament juridic diferențiat, Curtea apreciază că autorul excepției se referă la dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, privitor la egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, a intrat în vigoare Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, lege care a stabilit că pensiile militare de stat devin pensii în sensul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. Astfel, art. 7 din Legea nr. 119/2010 prevede că „*procedura de stabilire, plată, suspendare, recalculare, încetare și contestare a pensiilor recalculate potrivit prezentei legi este cea prevăzută de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare*”.

În aceste condiții, Curtea constată că textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare, astfel că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect, urmând a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Petrea Beta în Dosarul nr. 46.212/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 5 martie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 46.212/3/2009, **Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat.**

Excepția a fost ridicată de Petrea Beta într-o cauză civilă având ca obiect recalcularea pensiei.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textele de lege criticate, care privesc modul de calcul al pensiilor militarilor, instituie discriminări și limitări ale dreptului la pensie.

Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale consideră că textele de lege criticate sunt conforme cu dispozițiile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 748 din 12 octombrie 2002, dispoziții potrivit cărora:

— Art. 21 alin. (2): „*În cazul în care au avut loc modificări ale soldelor de funcție în ultimele 6 luni de activitate, baza de calcul o constituie media soldelor lunare brute din această perioadă, mai puțin solda de grad. La media obținută se adaugă solda de grad prevăzută la alin. (1).*”;

— Art. 25: „*Pensia militară de stat stabilită și actualizată în condițiile prezentei legi nu poate fi mai mare decât baza de calcul avută în vedere la stabilirea/actualizarea pensiei.*”;

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca devenită inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (2), art. 25 și art. 48 din Legea nr. 164/2001 privind pensiile militare de stat, excepție ridicată de Petrea Beta în Dosarul nr. 46.212/3/2009 al Tribunalului București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

— Art. 48: „(1) *Cuantumul pensiilor militare se actualizează după cum urmează:*

a) *ori de câte ori se majorează solda de grad și/sau solda funcției maxime/salariul de bază al funcției îndeplinite/indemnizația lunară ale cadrelor militare în activitate, potrivit gradului militar și funcției maxime avute la data trecerii în rezervă, în raport cu procentul de stabilire a pensiei în condițiile prevăzute la art. 22—25, 33 și art. 78 alin. (1). Cadrele militare pot opta pentru baza de calcul cea mai avantajoasă luată în considerare la calculul pensiei;*

b) *în funcție de posibilitățile financiare, în cursul execuției bugetare, prin indexare cu un procent care să acopere cu până la 100% rata inflației, prin hotărâre a Guvernului;*

c) *în situațiile în care măsurile de protecție socială prevăzute la lit. b) se regăsesc în majorarea soldelor de grad și/sau soldelor de funcție ale cadrelor militare în activitate, actualizarea pensiilor se efectuează în condițiile prevăzute la lit. a).*

(2) *Până la încheierea procesului de recalculare a pensiilor militare de stat, prevăzută la art. 79, se vor aplica prevederile alin. (1) lit. b).*”

Autorul excepției consideră că aceste texte de lege sunt contrare următoarelor texte din Constituție: art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitor la libertatea individuală, art. 124 referitor la îndeplinirea justiției, art. 52 alin. (3) privind răspunderea statului pentru erorile judiciare, art. 44 referitor la dreptul de proprietate privată și art. 47 privind nivelul de trai. De asemenea, consideră că sunt încălcate și dispozițiile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitoare la dreptul la un proces echitabil și prevederile art. 11 din Declarația Universală a Drepturilor Omului referitoare la prezumția de nevinovăție.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, ulterior sesizării sale, a intrat în vigoare Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, lege care a stabilit că pensiile militare de stat devin pensii în sensul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale. În același context, art. 7 din Legea nr. 119/2010 prevede că „*Procedura de stabilire, plată, suspendare, recalculare, încetare și contestare a pensiilor recalculate potrivit prezentei legi este cea prevăzută de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.*”

În aceste condiții, Curtea constată că textele de lege criticate nu mai sunt în vigoare, astfel că excepția de neconstituționalitate a rămas fără obiect, urmând a fi respinsă ca devenită inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.437

din 4 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Simion Giurgiu în Dosarul nr. 393/174/2009 al Judecătoria Agnita — Secția penală.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

La dosar, partea Ministerul Agriculturii — Agenția pentru Plată și Intervenție în Agricultură Sibiu a depus o cerere prin care solicită judecata în lipsă.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 3 februarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 393/174/2009, **Judecătoria Agnita — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție**, excepție ridicată de Simion Giurgiu.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile legale menționate încalcă dispozițiile constituționale ale art. 44 referitoare la *Dreptul de proprietate privată*, art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor și obligațiilor cetățenilor, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea dreptului la apărare, art. 53 alin. (2) referitoare la restrângerea exercitiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 23 referitoare la *Libertatea individuală*, art. 11 alin. (1) referitoare la îndeplinirea cu bună-credință de către statul român a obligațiilor ce îi revin din tratatele la care este parte, art. 135 alin. (1) referitoare la economia de piață a României și art. 20 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale în măsura în care acestea conțin dispoziții mai favorabile în ceea ce privește drepturile fundamentale ale omului, deoarece asigură o protecție superioară pentru proprietatea Comunităților Europene, față de proprietatea altor subiecte de drept național sau internațional.

În susținerea acestei ipoteze autorul excepției face trimitere la jurisprudența Curții Constituționale — Decizia nr. 5 din 4 februarie 1999 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 214 alin. 3 din Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 95 din 5 martie 1999 —

potrivit căreia este încălcat textul constituțional invocat atunci când se asigură o protecție superioară proprietății de stat față de proprietatea privată (prin punerea în mișcare din oficiu a acțiunii penale în situațiile în care subiect pasiv al infracțiunii era statul).

De asemenea, deoarece aspectele legate de elementul material al infracțiunii, rezultatul faptei și subiectul pasiv nu sunt reglementate într-un limbaj univoc, autorul excepției susține că textele criticate nu răspund exigențelor de previzibilitate și precizie, putând da naștere la interpretări arbitrare chiar abuzive.

În sfârșit, art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 contravine dispozițiilor art. 20 alin. (2) și art. 135 alin. (1) din Constituție, deoarece, ca o consecință directă a egalității în drepturi a tuturor statelor membre ale Uniunii Europene, ar trebui ca și patrimoniul, cu referire directă la fondurile Comunităților Europene, să fie în mod egal garantat prin legislațiile naționale, atât cu mijloace civile, administrative, contravenționale, cât și prin norme de drept penal.

Judecătoria Agnita — Secția penală opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece prin textul legal criticat nu se încalcă în niciun fel prevederile constituționale referitoare la proprietate ori la libertatea individuală.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 219 din 18 mai 2000, modificată și completată prin Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, care au următorul conținut:

— Art. 18¹: „(1) *Folosirea sau prezentarea de documente ori declarații false, inexacte sau incomplete, care are ca rezultat obținerea pe nedrept de fonduri din bugetul general al Comunităților Europene sau din bugetele administrate de acestea ori în numele lor, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate prevederile constituționale ale art. 44 referitoare la *Dreptul de proprietate privată*, art. 15 alin. (1) referitoare la universalitatea drepturilor și obligațiilor cetățenilor, art. 21 alin. (3) referitoare la dreptul la un proces echitabil, art. 24 alin. (1) referitoare la garantarea

dreptului la apărare, art. 53 alin. (2) referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 16 referitoare la *Egalitatea în drepturi*, art. 23 referitoare la *Libertatea individuală*, art. 11 alin. (1) referitoare la îndeplinirea cu bună-credință de către statul român a obligațiilor ce îi revin din tratatele la care este parte, art. 135 alin. (1) referitoare la economia de piață a României și art. 20 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului său din perspectiva unor critici similare. Astfel, cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 552 din 22 aprilie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 434 din 10 iunie 2008, Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 78/2000, statuând că, „potrivit art. 73 alin. (3) lit. h) din Constituție, legiuitorul are libertatea de a stabili prin lege organică infracțiunile, pedepsele și regimul executării acestora. Acest lucru nu presupune însă uniformitate de reglementare, motiv pentru care, din anumite rațiuni de politică penală ori din considerente ce izvorăsc din realități iminente, Parlamentul poate incrimina, prin lege specială, o anumită conduită susceptibilă de a leza o serie de relații sociale ocrotite.

Așa fiind, dispozițiile legale criticate din Legea nr. 78/2000, care reglementează una dintre modalitățile de săvârșire a infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Comunităților Europene, au fost instituite de legiuitor în vederea ocrotirii relațiilor sociale referitoare la încrederea publică în folosirea sau prezentarea de documente în vederea obținerii de fonduri din bugetul general al instituției europene. Aceasta reprezintă o opțiune de politică legislativă și nu aduce în niciun fel atingere dispozițiilor constituționale invocate în cauză. Astfel, textul de lege criticat se aplică tuturor persoanelor calificate ca subiecți activi și care se află în ipoteza normei, fără nicio discriminare, și, de asemenea, nu încalcă niciuna dintre garanțiile dreptului la un proces echitabil ori dreptul la apărare, partea interesată având deplina libertate de a se prevala de toate acestea.

Cât privește critica referitoare la absența din conținutul reglementării a exigențelor de previzibilitate și precizie, Curtea constată că aceasta nu poate fi primită deoarece textul are o redactare univocă, nefiind susceptibil de o interpretare abuzivă sau arbitrară. De altfel, în *Cauza Wingrove contra Marii Britanii*, Curtea de la Strasbourg a decis că legea internă pertinentă, care înglobează atât dreptul scris, cât și pe cel nescris, trebuie să fie formulată cu o precizie suficientă pentru a permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, circumstanțele care pot rezulta dintr-un act determinat. Or, nu se poate susține că dispozițiile legale criticate sunt văduvite de o astfel de cerință deoarece acestea nu fac altceva decât să incrimineze uzul de fals comis în scopul circumstanțiat al

obținerii de fonduri pe nedrept din bugetul general al Comunităților Europene.

Cât privește pretinsa încălcare a art. 44 din Legea fundamentală, Curtea constată că acesta nu are incidență în cauză, iar dispozițiile art. 135 alin. (1) din Constituție sunt pe deplin respectate de normele legale criticate, care, dimpotrivă, reprezintă o garanție a funcționării unei economii de piață și care nu fac altceva decât să incrimineze uzul de fals comis în scopul circumstanțiat al obținerii de fonduri pe nedrept din bugetul general al Comunităților Europene. De altfel, prin reglementarea criticată nu se urmărește protecția dreptului de proprietate privată, ci protecția unor fonduri ce țin de patrimoniul unei instituții suprastatale, care, din această perspectivă, capătă, în acord cu dispozițiile art. 148 din Constituție, conotațiile unei proprietăți publice distincte.

Introducerea, prin lege specială, a unei noi infracțiuni distincte cu un regim sancționator mai sever al faptelor enumerate în art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 nu este de natură a afecta dispozițiile art. 20 alin. (2) referitoare la prioritatea reglementărilor internaționale, deoarece, pe de o parte, aceste prevederi constituționale sunt aplicabile numai în domeniul drepturilor omului și, pe de altă parte, vizează o problemă de aplicare a legii, conștând în prioritatea reglementărilor internaționale mai favorabile, aspect care excedează competenței Curții Constituționale.

Prevederile art. 23 din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât dispozițiile legale contestate nu dispun cu privire la libertatea individuală.”

Deoarece până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură a determina schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele deciziei mai sus menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de acestea, Curtea mai constată că nu poate fi primită susținerea potrivit căreia este afectat dreptul de proprietate prin lipsa uniformității normelor referitoare la protecția proprietății, deoarece, potrivit dispozițiilor legale criticate, nu se suprimă dreptul constituțional, ci, dimpotrivă, se asigură garantarea și ocrotirea acestuia. Jurisprudența Curții Constituționale invocată în susținerea excepției nu este aplicabilă în cauză deoarece în acea situație diferențierea nepermisă a modalității de protecție a proprietății era făcută pe considerente arbitrare, de vreme ce dreptul constituțional era lezat prin aceeași faptă antisocială. Or, potrivit reglementării legale criticate, infracțiunea incriminată vizează un singur tip de proprietate, și anume acela al Comunităților Europene, care nu intră sub incidența art. 44 din Constituția României. Astfel, fiind vorba despre o faptă săvârșită în cadrul unei proceduri de obținere a fondurilor europene, este evident că legiuitorul s-a referit numai la bunurile aparținând Comunităților Europene, iar nu și la bunurile având ca titular persoane fizice sau persoane juridice de drept comun.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 18¹ alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, excepție ridicată de Simion Giurgiu în Dosarul nr. 393/174/2009 al Judecătoarei Agnita — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 4 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.468

din 11 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biat Construction International” — S.R.L. din Popești-Leordeni, județul Ilfov, în Dosarul nr. 4.424/233/2009 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că Societatea Comercială „Lider — Lichidare și Reorganizare SPRL” din București, numit administrator judiciar al Societății Comerciale „Biat Construction International” — S.R.L., a depus la dosar un înscris prin care solicită Curții Constituționale să constate lipsa calității sale de reprezentant legal al acestei societăți, dat fiind faptul că, prin încheierea de ședință din data de 9 iulie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 39.631/3/2008, Tribunalul București — Secția a VII-a comercială a admis cererea de înlocuire a administratorului judiciar desemnat în cauză și numirea unui alt reprezentant legal, și anume „Activ Lichidator IPURL” din București.

De asemenea, partea „Union Investiții” — S.R.L. din București a depus la rândul său un înscris prin care solicită instanței de contencios constituțional să ia act de declarația Societății Comerciale „Biat Construction International” — S.R.L., care renunță „în mod expres și irevocabil la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996”.

Față de aceste cereri prealabile, reprezentantul Ministerului Public, în temeiul art. 55 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, solicită respingerea cererii de renunțare la excepția de neconstituționalitate formulată de Societatea Comercială „Biat Construction International” — S.R.L., arătând că, odată legal sesizată, Curtea procedează la examinarea constituționalității, nefiind aplicabile dispozițiile Codului de procedură civilă referitoare la suspendarea, întreruperea sau stingerea procesului și nici cele privind recuzarea judecătorilor.

Curtea, deliberând, respinge cererea formulată, arătând că instanța de contencios constituțional nu poate să ia act de această renunțare.

Excepția de neconstituționalitate este o excepție de ordine publică, prin invocarea ei punându-se în discuție abaterea unor reglementări legale de la dispozițiile Legii fundamentale, iar soluția asupra excepției este de interes general. Așa fiind, excepția de neconstituționalitate nu rămâne la dispoziția părții

care a invocat-o și ea nu este susceptibilă de acoperire nici pe calea renunțării exprese la soluționarea ei de către instanță.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă, dat fiind faptul că autorul acesteia tinde la completarea reglementării criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 12 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 4.424/233/2009, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biat Construction International” — S.R.L. din Popești-Leordeni, județul Ilfov, într-o cauză având ca obiect plângere împotriva încheierii de carte funciară.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că art. 19 alin. (1) lit. C din Legea nr. 7/1996 limitează înscrierea în cartea funciară numai a drepturilor reale limitativ prevăzute în reglementarea legală criticată, astfel încât nu se asigură protecția proprietății asupra unui bun. Or, în condițiile în care, în accepțiunea Convenției Europene a Drepturilor Omului, prin noțiunea de bun se înțelege inclusiv dreptul de creanță, prin excluderea înscrierii în cartea funciară a tuturor celorlalte drepturi care nu sunt drepturi reale se aduce o gravă atingere dreptului de proprietate, garantat de art. 44 din Constituție. Autorul excepției consideră totodată că, în măsura în care dreptul său de creanță și dreptul de retenție nu ar putea fi făcute opozabile terților prin înscriere în carte funciară, în considerarea faptului că nu fac parte dintre drepturile reale enumerate limitativ de prevederile art. 19 alin. (1) lit. C, s-ar crea o profundă discriminare între titularii de drepturi reale, menționate în textul de lege criticat, și titularii altor drepturi reale, cum este și dreptul de retenție și titularii drepturilor de creanță.

Judecătoria Galați — Secția civilă și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. Astfel, precizează că Legea nr. 7/1996 nu a prevăzut posibilitatea înscrierii în cartea funciară a unui drept de retenție a unui imobil, dat fiind că „publicitatea acestui drept se realizează prin posesie”.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile art. 19 alin. (1) lit. C din Legea nr. 7/1996, republicată, sunt constituționale. În acest sens, arată că reglementarea criticată nu este de natură a aduce atingere dreptului de proprietate privată, deoarece conținutul și limitele acestui drept sunt stabilite prin lege. Mai mult, arată că înscrierea în cartea funciară nu afectează dreptul de proprietate în substanța lui, ci vizează opozabilitatea față de terți.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, notele scrise depuse la dosar, prevederile legale criticate, raportate la dispozițiile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 3 martie 2006, astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 21 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 64/2010 privind modificarea și completarea Legii nr. 7/1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 451 din 2 iulie 2010.

Reglementarea criticată are următorul conținut:

— Art. 19 alin. (1) lit. C: „*Partea a III-a, referitoare la înscrierile privind dezmembrămintele dreptului de proprietate și sarcini, care va cuprinde:*

a) *dreptul de suprafață, uzufruct, uz, folosință, abitație, concesiune, administrare, servituțile în sarcina fondului aservit, ipoteca și privilegiile imobiliare, precum și locațiunea și cesiunea de creanță;*

b) *faptele juridice, drepturile personale sau alte raporturi juridice, precum și acțiunile privitoare la drepturile reale înscrise în această parte;*

c) *sechestrul, urmărirea imobilului sau a veniturilor sale;*

d) *orice modificări, îndreptări sau însemnări ce s-ar face cu privire la înscrierile făcute în această parte.*”

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine dispozițiilor constituționale ale art. 44 privind dreptul de proprietate privată.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, critica autorului vizează o omisiune legislativă și tinde la completarea reglementării supuse controlului de constituționalitate, întrucât soluția legislativă existentă îl nemulțumește din prisma limitării înscrierii în cartea funciară numai la drepturile reale prevăzute în norma criticată. Or, instanța de contencios constituțional nu poate complini omisiunile legislative, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea se pronunță „numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”, astfel încât excepția de neconstituționalitate, așa cum a fost formulată, este inadmisibilă.

Pentru motivele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 19 alin. (1) lit. C din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, excepție ridicată de Societatea Comercială „Biat Construction International” — S.R.L. din Popești-Leordeni, județul Ilfov, în Dosarul nr. 4.424/233/2009 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 11 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

